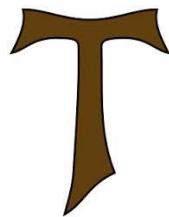

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

juliol 2022

núm. 257

Web: ofscat.iimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

*SANT BONAVENTURA,
Bisbe i Doctor de l'Església*

FRANCISCO DE ASÍS

“Francisco de Asís fue el catalizador del renacer espiritual de los seglares”... “los envía a la evangelización sin más regla que el evangelio”. Estas palabras de luz nos regaló Fr. Julián Pascual ofmconv en el Boletín de Junio¹. Palabras oportunas, significantes de una llamada a despertar la fuerza de la misión. Palabras lapidarias para retener celosamente en esta Hora, cuando la Iglesia reclama el compromiso de los laicos, de vosotros hermanos, los que estáis inmersos en la realidad temporal.

Más de una vez, el sabio y estimado Benedicto XVI, dijo que la descristianización avanza, y el cristianismo se reducirá a pequeños grupos; pero serán tan auténticos, que con su testimonio levantarán de nuevo el Reino de Dios. Y *“en tanta mayor medida tendrán entonces que esforzarse los creyentes por seguir formando y sosteniendo la conciencia de los valores y la conciencia de la vida”*². Es una invitación al esfuerzo para dar un testimonio vibrante, irresistible. En cada fraternidad de la ofs, en cada monasterio de la II Orden, tratamos de discernir la forma para ofrecer nuestro testimonio con un rostro nuevo, visible e inteligible para los que creen y los que no creen.

Jesús, el Señor, en la mañana de la Ascensión, envió a los discípulos a evangelizar con la palabra, señales y testimonio de vida. Hace pocos días vimos ese mandato hecho realidad en San Antonio de Lisboa/Padua. Durante el año dedicaba un tiempo a la predicación, otro al retiro de eremitorio y otro a enseñar teología. Su predicación fue ardiente, los milagros numerosos, su vida admirable.

Nosotros estamos atravesando un puente. Dejamos atrás un tiempo que caduca viendo caer instituciones que fueron poderosas. Vamos hacia un mundo nuevo que todavía no se ha definido. El mandato del Señor sigue ahí. Evangelizar con la palabra, las señales y el testimonio de vida franciscanamente santa.

Hermanos ¡podemos hacerlo! Nosotras, en el *St. Crist* de Balaguer intentamos evangelizar desde la sagrada liturgia y el poder de la intercesión, desde el testimonio de sobriedad y santa unidad. Vosotros, hermanos de las fraternidades ofs de Cataluña, seguid permitiendo que la herencia de Francisco *“catalizador del renacer espiritual de los seglares”* resplandezca cada día con más fuerza en vosotros.

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

¹¹ Fr. Julián Pascual ofmconv. *De la TOF a la OFS*, Boletín OFS junio 2022.

² BENEDICTO XVI. *Ultimas conversaciones con Peter Seewald*, Mensajero. Bilbao 2016, p. 280.

CÀNTIC BALEAR DE GRATITUD

Entre els propassats dies 30 d'abril i 1 de maig, ens reunirem a Madrid (concretament a la casa general de la congregació de Franciscanes Missioneres de la Mare del Bon Pastor) els ministres i representants de zona de l'OFS d'Espanya, amb la Junta Nacional. En el transcurs d'aquesta assemblea, per boca del ministre Antonio Álvarez, es va comunicar oficialment la decisió del Consell Internacional de l'Orde Franciscà Secular d'aprovar la rehabilitació de la Zona de Balears. Aquesta notícia fou rebuda amb alegria immensa per part de les diverses fraternitats actives de Mallorca i Menorca i, també, per la resta d'ordes i congregacions que formem la família interfranciscana de les Illes. Així quan tanquem l'etapa que hem anomenat de "projecte de reactivació", penso que és un bon moment per valorar la trajectòria i entonar un càntic de gratitud.

Creiem que l'Orde dels Terciaris s'establí a Mallorca poc després de la Conquesta cristiana i catalana que capitanejà, l'any 1229, el rei en Jaume I. Amb ell vingueren els framenors i a ells els autoritzà la fundació de convents. Llavors arribaren les germanes pobres de Santa Clara. Almenys d'ençà del segle XIV, sabem que al redós dels monestirs i convents del primer i segon orde, anaren sorgint fraternitats de tercerols i terceroles que no aspiraven a altra cosa que portar una vertadera vida evangèlica a l'estil de Sant Francesc. Aquestes presències amb els segles es pogueren anar incrementant amb la creació de nous convents a altres pobles de la Part Forana mallorquina, de Menorca i d'Eivissa, i amb l'arribada dels frares i les monges caputxines a Palma, i les Concepcionistes Franciscanes. El Venerable Terç Orde ha vist créixer el seu nombre de fraternitats i germans a pobles fins i tot on no hi hagué mai presència conventual franciscana. A les seves files s'hi allistaren personatges destacats, no només de la jerarquia eclesiàstica, com ara el Cardenal Despuig o el Bisbe Campins de bona memòria entre els mallorquins, sinó també veritables benefactors de les lletres, la ciència i l'art. Però el nostre gran honor serà tenir per germans al Beat Ramón Lull, a la Beata Francinaina de Sencelles o la Venerable Margalida de Costitx. Aquest mateix orde secular fou el camp on hi germinà la llavor restauradora dels terciaris regulars d'Espanya i la fundació de la congregació de Franciscanes Filles de la Misericòrdia, estesa per tot l'ample i llarg de Mallorca i Menorca, i actualment a la península, a Assis i a terres de missió.

Si altre temps de terciaris seculars se'n contaven a milers (entorn de 1965 eren dotze mil), després del Concili Vaticà, la marxa reductora sembla quasi imparable. Actualment pot ser siguem uns 250 germans professors, dels quals quasi un centenar porten una veritable vida de fraternitat, repartits en cinc germandats actives (4 a Mallorca, 1 a Menorca). La fraternitat a la qual pertany qui subscriu aquestes lletres és la del convent dels framenors caputxins de Palma. Aquesta fou instituïda en el segle XVII, posteriorment restaurada, amb el retorn dels caputxins a Mallorca després de la

desamortització, pel cèlebre Pare Atanassi de Palafrugell i llavors, reactivada a partir de 2009. Aquesta darrera represa fou motivada per l'entusiasme de Fra Lluís Àngel Arrom, ofm.cap., aleshores guardià de dit convent, i el de fra Josep Maria Segarra, primer assistent espiritual en aquesta nova etapa. El dia de Sant Francesc d'aquell any nou germans ens afegíem a un petit grupet de germanes que en la intimitat de les seves cases i sempre celebrant la fe en els convents de caputxins o caputxines de Palma, mantenien l'esperit franciscà que havien promès el dia de la seva, ja llunyana, professió.

Per als joves que entràrem, compartir amb les germanes més grans fou una veritable escola d'aprenentatge franciscà i puc ben assegurar que el seu exemple de fidelitat ens ha reforçat el nostre sentiment de pertinença a la família terciària franciscana. Amb tots aquests anys, una quinzena de nous ingressos i també algunes baixes, han fet ben evident la vitalitat de la nostra petita fraternitat. Es procura establir per a cada curs un programa on es dona importància a la formació mensual, als dies de recés i a les trobades de convivència, als exercicis espirituals anuals, a la celebració de les festes franciscanes pròpies dels ordes caputxí i secular, i als esdeveniments eclesials de l'Església de Mallorca, als romiatges als principals santuaris marians de Mallorca (Lluc, Cura, Costitx, Consolació, Bonany, la Bonanova, Sant Salvador d'Artà...) per invocar sempre la protecció de la Mare de Déu que és reina i patrona dels franciscans... i, naturalment, fins a tres peregrinacions als llocs de l'Umbria, santificats pel mateix seràfic Pare Sant Francesc.

Dins la memòria de la nostra fraternitat hi quedaran ben gravats esdeveniments com el vuitè centenari del Beat Ramon Llull, durant el qual vam ser convidats pel Bisbat de Mallorca per portar les relíquies del nostre germà major, durant la processó de clausura de l'any de jubileu; la nostra participació en la beatificació de diversos membres de la família caputxina de Catalunya i l'oportunitat de poder venerar les relíquies del Pare Sant Francesc en el transcurs de la seva visita a Barcelona; o la representació que férem de l'OFS en esdeveniments com el 125è aniversari de la restauració de la Província Espanyola de la Tercera Orde Regular o el centenari de la mort de la terciària, Venerable Margalida de Costitx.

Però no tot han estat roses en aquest camí... També hem experimentat la punxada de doloroses espines que ens han ferit de valent i ens han marcat durament. Proves que hem procurat superar amb valentia i amb tenacitat. **Han estat en aquests moments que verament hem percebut l'acompanyament i el suport dels germans terciaris de Catalunya.** Sabíem que pregàveu per nosaltres i això ens ha ajudat molt a no defallir. Intentarem correspondre-us, encara amb més pregària i amb senyes de germandat. Gràcies per visitar-nos i per convidar-nos a venir a Barcelona, per compartir amb nosaltres diversos aspectes de formació i, darrerament, el gran treball que heu fet amb la nova edició de la *Regla, Constitucions i Ritual* de l'OFS. Gràcies

també per brindar-nos l'oportunitat de col·laborar en aquest butlletí refermant, sens dubte, els llaços de comunicació entre les Illes i el Principat.

Hem d'agrair-vos també la vostra deferència en proposar al Consell Nacional la fusió de les zones de Catalunya i Balears, en el moment en què la nostra estava immersa en una autèntica carrera d'obstacles i en el que semblava que ens provaven la capacitat de supervivència. Si no vam acceptar aquell oferiment d'unió, no fou per altre motiu que el d'intentar activar els mitjans que hi hagués al nostre abast, per tal de sortir d'aquest sotrac i aixecar de bell nou l'estendard del franciscanisme secular que durant segles ha voletejat esponent a les Illes. Creiem que almenys ho havíem d'intentar aprofitant-nos de la nova saba que hi poguéu haver en algunes fraternitats locals i l'esperit de superació que regnava en totes.

Ara, després de dos anys de feina intensa, de moltes reunions, de converses amb el Consell Nacional i amb la jerarquia eclesiàstica dels bisbats de les Illes, de trobades en totes i cada una de les presències franciscanes de les Balears per demanar-los suport en la nostra empresa... ens trobem en disposició de poder-vos retornar tantes senyes de fraternitat que hem rebut de vosaltres durant tot aquest temps.

Jordi Llabrés i Sans, ofs.

GRANOLLERS, CAPÍTOL ELECTIU 2022.

Fins i tot una tasca tan bonica com és la responsabilitat del servei als germans, té una data de finalització i, com qui no vol la cosa, han passat tres anys del nostre darrer Capítol Electiu.

Tal com manen les nostres Constitucions Generals, toca fer-ne un altre per a renovar el Consell. Així doncs, el diumenge 22 de maig a la tarda es va constituir el Capítol, presidit pel germà Carles Llompart, Ministre del Consell provincial de Catalunya i per fra Arun Renald, Assistent Espiritual, i també amb la presència de la germana Montserrat Linares, Tresorera.

El nombre de germans era força alt, de fet faltava molt poca gent, i el Capítol es va constituir sense entrebancs. Vam començar amb una pregària i la preceptiva presentació de l'Informe del Trienni per part del germà Josep Maria García, Ministre sortint. Vull destacar la complicada i dura tasca del germà Josep Maria Garcia-Picola, qui, a desgrat seu i només per la nostra insistència i la seva generositat i estimació a la Fraternitat, ha estat Ministre durant tres triennis. Moltes gràcies, "ministre".

Tot seguit es va triar el germà que seria el Secretari del Capítol, i dos germans més, que serien els escrutadors i, van començar les eleccions. Tot es va desenvolupar fraternalment, de manera amena i fluida. El bo de l'Esperit Sant ens va inspirar força i només un dels càrrecs va caldre ser votat dues vegades.

El nou Consell va quedar constituït d'aquesta manera:

MINISTRE – Francisco Javier Conejo.

VICEMINISTRE – Assumpció Curniellas.

MESTRE DE FORMACIÓ – Fernando Llanillo.

SECRETÀRIA – Manuela Redondo.

TRESSORERA – Alexandra Gómez.

VOCAL DE COMUNICACIÓ – Lluís Salas.

VOCAL D'ACCIÓ SOCIAL – Assumpció Curniellas.

VOCAL DE DINAMITZACIÓ FRATERNA – Josep Mª García.

Naturalment, el nostre ASSISTENT ESPIRITUAL segueix sent fra Julian Pascual.

Una vegada que tots els germans elegits van acceptar el seu ofici, tot seguint el Ritual, el Ministre de OFS Catalunya va confirmar oficialment l'elecció del nou Consell.

El Capítol, com a tal, es va acabar amb la Visita Fraterna de fra Arun Renald, Assistent Espiritual de OFS Catalunya, que va tenir unes paraules molt maques i encoratjadores, especialment envers el nostre Assistent fra Julián.

Finalment, els membres de la Fraternitat vam assistir a l'Eucaristia de dos quarts de vuit, a l'església de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua, del convent dels nostres Frares Menors Conventuals, celebrada per fra Julián Pascual.

Lluís Salas Grau, OFS.

CAMINAR JUNTOS: IGLESIA, COMUNIÓN

El Concilio Vaticano II con la Constitución Dogmática *Lumen Gentium* supuso una revolución en el concepto de Iglesia y en la presencia activa de los laicos en la vida y misión de la misma. Se pasó de un concepto de Iglesia-sociedad al de Iglesia-comunión.

Y esta revolución que se dio en la vida de la Iglesia, se dio también en la Familia Franciscana en la que los laicos descubren su propia vida y misión. Los laicos dejan de ser colaboradores y ayudantes para convertirse en realizadores de su propia misión. Se convierten en protagonistas y responsables de la única misión de Cristo y de la Iglesia. Su misión no es suplir o reemplazar a nadie, sino participar de su propia identidad con todas sus potencialidades, condicionantes y limitaciones.

Queda así superada toda desigualdad en la Iglesia y en la Familia Franciscana. El carisma franciscano común precede a cualquier distinción de ministerio o servicio. Desaparece toda desigualdad en la manera de entender la Iglesia o la Familia Franciscana. Esta igualdad básica entre personas no idénticas, que van por caminos distintos, la da el Bautismo, que otorga la misma dignidad, la condición similar de Hijos de Dios, la vocación semejante a la perfección, la misma salvación, una misma fe y un mismo amor.

Todos los bautizados, radicalmente iguales, participan de la vida que Dios les ofrece. El laicado es una vocación que no es pertenecer a la Iglesia, sino ser Iglesia, con su papel insustituible dentro de la misma. Su misión no es suplir la carencia de ministros sagrados, sino desplegar su misión de cristiano o miembro de la Iglesia. Como Hijos de Dios, como miembros de la iglesia, como franciscanos seculares (parte integrante de la Familia Franciscana) están llamados a defender el derecho propio del ser y actuar en la Iglesia, cumpliendo su misión: anunciar a Cristo y su Evangelio, en todo tiempo y lugar.

El Concilio puso en evidencia, también, que la salvación del ser humano se vincula al carácter sacerdotal de los fieles laicos mediante el llamado *sacerdocio común de los fieles*. Jesús, en el contexto de la religión judía, era un laico, no pertenecía al cuerpo sacerdotal judío. Dios establece un sacerdocio nuevo en Cristo, que no viene del orden, oficio o casta sacerdotal, sino de la existencia y consagración de la propia vida. Todo el pueblo de Dios es pueblo sacerdotal consagrado en su bautismo. Única vocación, único pueblo de Dios, con diversos ministerios.

Misterio de comunión por el que todos somos hermanos en Cristo. De aquí nace la corresponsabilidad de todos y la participación activa en la vida de la Iglesia y en la misión en el mundo y la llamada universal a la santidad. A esta corresponsabilidad y participación activa es a que ha llamado el Papa Francisco en el camino sinodal diocesano que se ha concluido. ¡CAMINAR JUNTOS!

Fr Julián Pascual, ofmconv.

EL ROMIATGE DE LA OFS DE CATALUNYA A MONTSERRAT, ENGUANY.

Enguany, a la Fraternitat de l'OFS de sant Antoni de Pàdua de Barcelona se'ns va encarregar la preparació del Romiatge anual a Montserrat que fem cada mes de Juny tots els germans de l'OFS de Catalunya. Això comportava idear una activitat que motivés la nostra reflexió a través de la participació activa de totes les Fraternitats presents. Vàrem pensar que una dinàmica a la manera d'una catequesi centrada en el Càntic de les Criatures del nostre pare Sant Francesc podia ser molt adient. Ens vàrem convèncer de que un text, per acompanyar la seva meditació compartida entre tots els germans, podria esperonar-nos en el nostre camí de conversió, tant personal com de comunitat, a nivell de les nostres respectives Fraternitats locals i de la pròpia OFS de Catalunya.

Només cal pensar en la recent pandèmia i l'actual guerra a Europa, amb les seves conseqüències viscudes i per venir, per reconèixer que estem travessant uns temps

força difícils. Per tant, ens cal més que mai reforçar la nostra vocació franciscana i compartir en comú la crida que volem seguir per recolzar-nos entre tots i perseverar en el nostre esforç quotidià, allà on ens trobem, per millorar la vida dels germans que ens envolten i d'aquesta manera donar testimoni. La trobada del Romiatge anual a Montserrat és, sens dubte, una ocasió preciosa per agafar forces per fer-ho realitat.

És alligador recordar que el Càntic de les Criatures, un dels últims escrits de sant Francesc, no neix en un moment d'eufòria sinó de malaltia, quan ja estava gairebé cec. En el seu camí de fe i de conversió, superat el desinterès que li causava una idealització cultural de la natura, representa una reconciliació amb ella fruit d'una nova mentalitat adquirida al llarg de la seva vida.

A les jornades franciscanes organitzades per la Fraternitat de Lleida del propassat mes de novembre, se'ns va saber introduir molt bé a una lectura més profunda del Càntic de les Criatures, en clau de projecte de vida per als homes i dones del nostre temps. Ens anima a canviar de mentalitat, a tenir una altra mirada que ens permeti entrar en la humilitat de la creació -mirall de la bondat i de l'amor divins- per a conèixer qui és Déu i qui som nosaltres. Les realitats còsmiques ens parlen de valors profunds i íntims que donen lloc a la vida de l'home. La dimensió còsmica és inseparable de la dimensió espiritual. Déu ens crida a col·laborar amb ell a la creació, a fer-hi realitat el seu somni: el seu Regne d'Amor.

Els homes ens allunyem de Déu amb la nostra desobediència. Hem d'aprendre de la resta de les criatures que alaben, serveixen i obeeixen a Déu; amb més raó nosaltres hem de restituir a Déu tot el que per gràcia ens ha donat. En aquest sentit, al Càntic hi trobem una crida fraterna a la reconciliació a tots els nivells, en la mateixa direcció de l'actual Sínode convocat pel Papa Francesc: una invitació a la comunió i a la participació, que constitueixen la nostra missió, dirigida a tothom, considerant-los com a germans.

Sant Francesc reconeix la grandesa del Creador; davant d'ella com a éssers humans i criatures seves ens sentim humils, fins a l'extrem de no poder dir res de Déu: la realitat magnífica de la creació parla per ella mateixa. L'ésser humà, concebut en el si de Déu existeix perquè és estimat i existeix per estimar. Tot ens ve com un do. Per tal de relacionar-nos correctament amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb la natura, el repte és relacionar-nos correctament amb Déu, sense allunyar-nos d'Ell i llegint els seus signes. Se'ns convida a aquest itinerari de conversió i se'ns exhorta a la lloança, des de la nostra humilitat.

A través de la creació entrem en comunió amb el Creador. Arribem a l'Amor a través de la bellesa de les seves criatures; veiem Déu en totes les coses i totes les coses en Déu. La nostra vocació és la lloança al Déu viu, i a tenir cura dels nostres germans i de totes les criatures; aquesta és la nostra missió. Com el sol, que surt i il·lumina tant els bons com els dolents; i per això porta significació de Déu, que també il·lumina les tenebres del nostre cor i ens rescata de les ombres. Aquesta hauria de ser, doncs, la nostra vocació com a cristians, significar la llum del món, ser portadors de la llum de Déu -que és el seu Amor- al món.

La lluna com a companya fraterna del sol, la nit i el dia; la realitat està feta de contraris i així se'ns mostra plena. La lluna i les estrelles reflecteixen la resplendor de Déu; nosaltres també ens hem de deixar il·luminar per Ell. Com a cristians hem de reflectir la llum de Déu, el seu Amor, fins i tot amb les nostres imperfeccions i defectes, que es van dissipant amb el seu influx. Contemplem en la nit la lluna i les estrelles i ens preguntem sobre el ritme i el sentit del curs de la nostra vida i del cosmos. Sentim que és un camí que hem de fer junts, complementant-nos i ajudant-nos en comunitat, vivint en fraternitat amb totes les criatures.

Com l'aire que ens dóna allò necessari per a la vida -i res més-, estem cridats a una vida de pobresa de cor i d'austeritat, sense res de superflu; per tal de deslliurar-nos de les dependències que creen les possessions i fruit de l'autèntica llibertat dels fills de Déu. I això val en tot temps, mentre pelegrinem aquí a la terra; som convidats a una varietat d'experiències, de dolor i de gaudi, però sempre estem cridats a moure'ns pel món com en un lloc sagrat, compartint el que tenim i el que som -la gràcia dels

dons que Déu ens ha donat-. I aleshores, tot repartint amor, farem realitat la comunió fraterna que ens conduirà a la fita de la trobada amb Déu. Estem cridats a participar i a

imitar les virtuts de l'aigua, tot fent un camí espiritual de purificació cap a les profunditats del nostre interior. La nostra vocació és ser útils als altres i ser humils. La nostra riquesa més gran rau en el nostre esperit, al fons dels nostres cors, en la donació generosa -sense res a canvi- de la nostra vida als altres; com l'aigua potable que corre per sota terra i que brolla per al nostre gaudi i sosteniment. Ser preciosos com l'amor cast; entès com a amor vertader

que no cerca la possessió de l'ésser estimat com un objecte sinó que busca el seu bé i la seva felicitat. D'aquesta manera generem vida en els altres i en nosaltres mateixos, participant en la vida de Déu.

El foc, per les seves característiques -la llum, el joc, la robustesa i la força-, ens recorda l'Amor -Déu mateix-; un Amor que ens sedueix, que ens convida i ens atrau a la seva vora per salvar-nos a tot el gènere humà i a tota la creació en comunió. Ell farà que tot sigui nou. Per això, amb la seva gràcia que és la nostra força, ens exhorta a lluitar contra el Mal; ens crida a col·laborar amb Ell per tal de què tota la realitat esdevingui una nova Creació. I en aquesta lluita, com el foc juganer, no hem de deixar enrere la nostra vertadera alegria -el nostre goig de sentir-nos i saber-nos fills de Déu-; no hem de deixar que res ni ningú ens la prengui.

Hem de desfer el malentès de que nosaltres dominem la terra sense cap mena de respecte; és ella la que ens nodreix i ens governa a nosaltres -en el sentit de què ens serveix, com demanava Jesús-. Perquè és germana nostra i també una mare sol·lícita que ens ofereix el millor que té. Com a les nostres famílies que s'estimen, on les mares i els pares ho donen tot per als seus fills, començant per ells mateixos; i també a les relacions autèntiques i fraternes. I amb la referència a les flors de colors i l'herba, se'ns demana de cuidar, d'apreciar i de valorar la bellesa de totes les coses; malgrat la seva petitesa, son esclats de l'Amor del Creador present en tota la seva obra.

El camí de conversió, de canvi i de transformació personal constant al que som cridats porta a l'encontre amb Déu, la seva fita i coronació. És el camí de la fe i del seguiment de Crist, de donar testimoni de vida - i si cal amb la Paraula- en tota circumstància, dificultat o tribulació que s'esdevingui a les nostres vides. I això és sinònim del perdó de veritat pel seu Amor i de ser instruments de pau; d'oblidar el

nostre orgull i de deixar-nos inhabitar per l'Esperit Sant. Per tal de què, amb la seva santa Operació, faci transparent en nosaltres el voler de Déu -com a col·laboradors seus-; i ja en aquesta vida, participem de la vida de Déu, ens unim a la dinàmica d'Amor de la Trinitat que és Déu.

L'acceptació amorosa de la mort, -com a germana nostra-, és certament la prova de foc de la nostra conversió. Si arribem al final del camí transformats com Déu ens vol, -com a vertaders fills de Déu que som-, acollirem la mort plens d'esperança, com la nostra pròpia Pasqua. Amb el desig de retrobar-nos plenament amb Crist i de veure a Déu cara a cara, sabent que ens està esperant. Però cal que ens esforcem a despullar-nos dels nostres egoïsmes; que rebent a Jesucrist en l'Eucaristia, deixem fer a Déu en nosaltres; i que ens obrim a construir amb la seva ajuda una autèntica fraternitat universal, que deixem que el seu Regne vingui a nosaltres.

Que tinguem tots un bon estiu!

Carles Cascante-Serratosa, ofs

EL VALOR DE LA HUMILITAT

El mot “humilitat” vol dir varies coses, entre les quals, i des del punt de vista espiritual, destaca principalment, per ser una virtut, i com a tal és el fonament de totes les virtuts, i hem de tenir present que sense ella no n’hi hauria cap més ...

El contrari de la humilitat és la supèrbia. Així, doncs, una persona humil no és egoista ni pretensiosa ni interessada ni autosuficient ...

Però, què és exactament la humilitat? Moltes vegades la confonem amb la pobresa material –“aquest noi ve d’una família molt humil”- diem per expressar que a casa seva passen necessitats materials.

Després d’haver-la buscat per multitud de llocs, hem pogut veure que aquesta virtut és senzillament la veritat sobre nosaltres mateixos ... Per ser humils, primer de tot cal que ens coneguem en profunditat, i per fer-ho ens farà falta molt de silenci i pregària, i llavors podrem viatjar a l’interior del nostre cor. Quan arribarem a conèixer-nos a fons ens adonarem realment de què estem fets i qui som i llavors, d’una manera responsable, estarem en condicions, des de “la nostra pròpia veritat”, de relacionar-nos amb Déu, amb els altres i amb nosaltres mateixos ...

Per tenir fe de veritat ens cal ser humils, i hem de tenir en compte que una manera d’assolir aquesta fe espiritual, és a través de l’obediència. Mitjançant l’obediència ens posem a mans dels nostres superiors -tots son superiors, d’alguna manera, a nosaltres-

Un bon seguidor de Jesucrist sempre tindrà fe, i aquesta virtut sempre farà créixer les altres dues, l’esperança i la caritat, de la mateixa manera que qualsevols d’aqueixes darreres, també ens faran créixer en la fe.

I, com gairebé tot en aquesta vida, perquè creixi en nosaltres amb quantitat i amb qualitat, l’hem de practicar constantment, sempre hem de ser humils. Els sagraments que més ens ajudaran a aconseguir-ho son el de l’Eucaristia i el de la Reconciliació ...

Bon estiu a tothom !!!

Balbina Birba, ofs

FORMACIÓN

Pinceladas Sobre la Naturaleza de la Orden Franciscana Seglar

- La OFS desde su origen, es un grupo de Christifideles laici **evangélicamente comprometidos** en la propia condición de vida secular para una respuesta en plenitud a la llamada **a seguir a Cristo** humilde, pobre y crucificado, como Francisco. Ésta forma **parte integrante y constitutiva de la Trilogía Franciscana** fundada por san Francisco y orientada a la misión apostólica confiada a él por Cristo.
- La misión de los Franciscanos Seglares junto a los hermanos y a las hermanas de la Primera y de la segunda Orden, se resume en el mandato del crucifijo a francisco de **reparar su casa que es la Iglesia**, Cuerpo de Cristo, en toda su expresión, a fin de poder cumplir la misión de salvación anunciando la conversión y el anuncio del Evangelio a toda Criatura.
- Los Franciscanos Seglares, aún no siendo “religiosos” en sentido estricto, se comprometen mediante una verdadera y propia **Profesión** “religiosa” a testimoniar la novedad salvífica del evangelio asociándose al apostolado de los hermanos de la Primera Orden y a la contemplación de las hermanas Clarisas. **La Profesión**, verdadera y propia consagración, perpetua, pública y solemne, constituye para los Franciscanos Seglares un compromiso que marca y abarca toda la vida y los constituye como laicos consagrados para el Reino (cfr... *me consagro al servicio de su Reino...* Fórmula Profesión).
- **La OFS es en la Iglesia una Asociación Pública de fieles de carácter universal constituida por fieles y erigida como persona jurídica por el Sumo Pontífice** de quien ha tenido la aprobación de la Regla y la confirmación de su misión en la Iglesia y en el mundo.
La OFS goza del privilegio de estar asistida pastoral y espiritualmente por sus hermanos de la Primera Orden y de la TOR ates que de los obispos.
- La OFS es autónoma (tiene su propia ley) y unitaria, vive en plenitud su secularidad para servir en plenitud a la misión común de la Familia Franciscana. Estas tres realidades, **la autonomía, la unidad y la secularidad**

- son características esenciales y elementos constitutivos de la misma naturaleza de la OFS.
- Su naturaleza específica aunque no se puede enmarcar en una tercera orden, según la norma CDC, nos pone (como las terceras ordenes) bajo la jurisdicción de la **Congregación de los Institutos de Vida Consagrada y de las Sociedades de Vida Apostólica** (para la vida y disciplina interna) y bajo la del **Pontificio Consejo para los laicos** (para la actividad apostólica).
- La OFS no es una “simple” tercera orden ni una “simple” asociación pública de fieles. **Su naturaleza se aclara completamente en su génesis fundacional, en su historia y en su legislación.** La OFS es, y será siempre “La Tercera Orden Franciscana”, la misma de siempre en ininterrumpida continuidad con aquella fundada por san Francisco. La nueva definición normativa de tercera no le ha cambiado la naturaleza.
- La OFS tiene una **estructura de régimen centralizado** y ha tomado conciencia de **ser una única Fraternidad de carácter estructural**, superando las divisiones verificadas en el ámbito de la Primera Orden. Esta conciencia debe crecer y llegar hasta las más remotas Fraternidades locales para adquirir el necesario **sentido de pertenencia** sin el cual entrar en una orden no tiene sentido.
- **La Profesión incorpora la persona individual a toda la Orden** y no solo a una fraternidad local. Sólo el convencimiento de nuestra pertenencia a toda la orden se puede realizar plenamente nuestra vocación a la fraternidad y hacer presente el carisma de san Francisco, singularmente y como orden en su conjunto, en la vida y en la misma Iglesia.
- **La naturaleza de la autoridad** en la Orden se entienden siempre según el espíritu de los dos verbos que se repiten en nuestra Regla y Constituciones: **animar y guiar.** No mandar y prescribir.
- **Los órganos de gobiernos regionales, nacionales e internacionales**, son órganos de **conexión y coordinación.** Son estructuras de garantía y de servicio que, como finalidad propia tienen la de servir, unir y coordinar y, siempre animar y guiar. El conocimiento y la profunda reflexión de la naturaleza de la OFS debe nutrir el “ser” de los Franciscanos Seglares, darles el conocimiento **de la grandeza de la propia vocación, de la misión recibida y del carisma extraordinario** del que son portadores junto a los otros hermanos y hermanas de la familia franciscana. **(De la Naturaleza de la Orden Franciscana Seglar por Benedetto Lino. OFS)**

Fº Javier Conejo Salvador. ofs

CREURE SENSE VEURE

(Festa de sant Tomàs apòstol)

El 3 de Juliol celebrem la festa de sant Tomàs apòstol. Els apòstols eren el grup humà més proper a Jesús a la terra. Havien vist tots els seus miracles i van escoltar tota la seva predicació. Però passaven la major part del temps buscant ser el més gran i el més poderós. Tanmateix encara no van tenir una experiència de fe personal profunda.

Després de la resurrecció de Jesús, malgrat les paraules de les dones, els testimonis dels deixebles cap a Emmaús, el sepulcre buit, el testimoni de Pere i Joan, els altres apòstols no creien. Van creure només quan es va aparèixer a ells.

Quan Jesús es va aparèixer als apòstols, Tomàs no estava present. La raó de la seva absència és desconeguda. És probable que la raó de la seva absència sigui la incredulitat. Tomàs també s'anomenava "*Didymus*". El nom hebreu vol dir "Bessó". Tomàs era bessó també en el sentit que era doble, perquè en ell existia la fe i el dubte, l'esperança i la desesperança. Vuit dies després, Jesús va tornar a aparèixer. Jesús va presentar les mans, els peus i el costat (cor) a Tomàs, de manera que Tomàs substituís els claus pel dit.

Quan Tomás va veure aquelles cicatrius d'amor, els seus dubtes van desaparèixer. Les cicatrius de l'amor van consolar el cor cansat de Tomás. Tomás estava ple de zel i amor per Jesús i va confessar: "*Senyor meu i Déu meu*" (Jn 20, 28). Jesús no li va fer cap miracle ni li va explicar paràboles. Només li va mostrar les cicatrius. Però eren un recordatori que Jesús va patir per ell. Sant Joan Crisòstom diu: "*Tomàs que estava preparat per anar amb Jesús a Betania i morir amb ell, ara fortificat amb les cicatrius de l'amor aniria a una terra llunyana com la Índia per implantar la fe*". Fins i tot avui, una part dels cristians de Kerala a la Índia, s'anomenen "Cristians de Sant Tomás". Trobem la seva tomba a Chennai, la capital de Tàmil Nadu, Índia.

La fe no és un llibre d'instruccions que va junt amb una mercaderia; més aviat la fe és una experiència de vida. La fe no és necessària per satisfer els nostres sentits com veure o escoltar o tocar; més aviat es requereix per satisfer i enfortir els nostres cors. La carta als hebreus diu: "*La fe és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem*" (Heb 11, 1).

Jesús diu: "*Feliços els qui creuran sense haver vist*" (Jn 20, 29). Recordem el que sant Tomàs d'Aquino va cantar en el seu himne '*Tantum Ergo*', "*Que la nostra fe supleixi el defecte dels sentits (Praestet fides supplementum sensuum defectui)*". No sé si veure ens ajuda a creure, però jo sé que creure definitivament ens ajuda a veure. Que Déu ens ajudi a creure sense veure.

AGENDA

3 de juliol , 1er diumenge. Sant Tomás , apòstol.

4 de juliol, Santa Isabel de Portugal, del III Orde.

10 de juliol, 2º diumenge, Santa Verònica Giuliani, verge

11 de juliol, Sant Benet, abat, patró d'Europa

15 de juliol, Sant Bonaventura, Bisbe i Doctor de l'Església, del I Orde.

16 de juliol, Mare de Déu del Carme.

17 de juliol, 3er diumenge

21 de juliol, Sant Llorenç de Brindisi, prevere i Doctor de l'Església, del I Orde.

23 de juliol, religiosa, del III Orde.

24 de juliol, 4º diumenge

25 de juliol, Sant Jaume, apòstol.

26 de juliol, Sant Joaquim i santa Anna.

29 de juliol, Sants Marta, Maria i Llätzer.

31 de juliol, 5º diumenge

2 d'Agost, La Mare de Déu dels Àngels de la Porciúncula.

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es